

מאמר שני בסידרה בה מדווח אורי אבנרי על סיורו באירופה

מדינה יהודית מן היום עד הירדן, עם מיעוט ערבי נסבל (אולי).

מכאן שהרעיון היפה של מדינה לאילאומית ורב־לאומית יכול ל־התקיים רק בדמיון של אנשים הרחוקים ממצויאות המרחב. מי שמכיר בזכויות שני העמים צריך להגיע לדיוקיו של שתי מדינות לאומיות, שכל אחת מהן תהווה בית לאומי לעם שלה, והמקיימות יחד את אחרות הארץ עליידי התקשרות בצמרת, הסדרי ביטי חוקי הופש תנועה וסידורים כלי כליים.

זהו הרעיון שלנו — והוא כיום הרעיון היחיד המסוגל להתמודד עם תעמולת אל־פתח.

אל־פתח — שותף לעתיד?

ב התבטאויותיהם דוחים תועמלני ה־פידאיון בשצף־קצף את הרעיון הזה, דווקא משום שיש בו כדי לכבוש את לב ידידיהם החרשים.

בכל זאת יש רבים מבין ידידי הפלסטינים באירופה, העוקבים מקרוב אחרי התפתחות הפידאיון, המאמינים כי בבוא היום יתנו אירגוני־הפידאיון את ידם לביצוע רעיון זה.

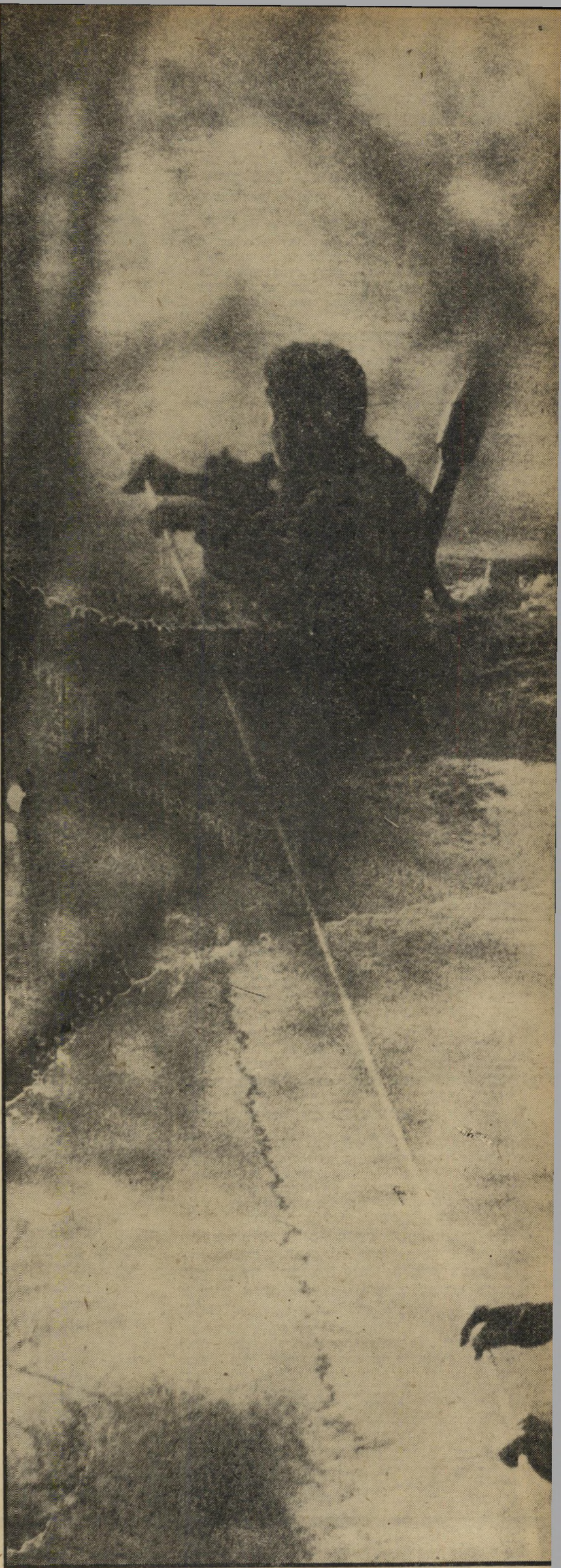
על מה הם מתבססים?
לדעתם, יש התקדמות איטית

ה שאחד הראשונה שכל ישראלי נתן קל בה עתה בוויכוחים באירופה היא: "מדוע לא תקום מדינה אחת בכל פלסטינה, ובה יחיו יהודים וערבים בצוותא, בשלום ובשוויון, כמושטר דמוקרטי יהודי? איזו זכות־קיום יש למדינה המבוססת על הגדרה לאומנית, דתית או גז' ענית, שיש בה חוקים כמו חוקי השבות?"

כשאתה שומע שאלה זו, הנשאלת בתמימות ובכנות, מתגנבת ללבך המחשבה שיש כאן פאראדוקס. לפני מלחמת ששת הימים לא עלה כמעט על דעת איש בעולם לפקפק בזכות הקיום של מדינת ישראל. והנה, דווקא אחרי שנחלנו ניצחון צבאי מזהיר, הפך פיק' פוק זה לנחלת רבים וטובים.

פיחרון ההעלמה טמון בעובדה כי המשך מישטר־הכיבוש שלנו, בעיקבות הניצחון, הפך את המהתרת הפלסטינית מגורם מבוטל לכוח בינלאומי ממדרגה ראשונה, בעיקר בי שטח התעמולתי. אירגוני הפידאיון הם ה־מפיצים עתה את רעיון כינון המדינה הלא־לאומית במקום ישראל.

תעמולה זו נופלת על אוזן קשבת. מיטב הנוער באירופה מואס בלאומיות, והרעיון הציוני של מדינה לאומית־דתית מעורר בו עתה סלידה. אנשי אל־פתח וחבריהם לא נר־אים רק כלוחמי־שיחרור נועזים, המתקוממים נגד מישטר־כיבוש אכזרי, אלא גם כנושאי רעיון מדיני מתקדם, דמוקרטי וליברלי (ב־

מילה אחת

אך מתמדת מצד הפידאיון לקראת הכרה במציאות הישראלית.

שוב אין מדברים בקרב הפידאיון, גם בינם לבין עצמם, על זריקת היהודים לים, נוסח שוקיירי, תוכנית המדינה הפלסטינית הלא־לאומית כוללת הכרה בקיום ציבור לא־מי ישראלי, שיש לו זכויות בארץ — דבר שהפלסטינים הכחישוהו תמיד. אפילו אם אין הכרה זו כנה, הרי מרוב חזרות עליה, מת־חלים הפידאיון עצמם לעכלה.

הנימה החדשה של הכרה במציאות ה־ישראלית מוצאת את ביטוייה גם בדברים מעשיים. כמה מראשי הפידאיון מתמחים ב־תולדות הציונות וישראל, אירגוני־החבלה מקיימים עתה קורסים לעברית ולדי־עתי־ישר־אל, בבחינת "דע את האויב".

כמה מירידי הפידאיון סבורים, כי זוהי רק התחלה. כפי שאמר לו אחד מהם: "המהפכה הפלס'טינית היא רק בחיתוליה. לכן לא חשוב בליכך מה שהם אומרים עכשיו. הם עדיין חלשים מדי מכדי שיוכלו לבצע מהפכה בגיי שית הערבים לישראל. אבל הם מתקדמים מהר, ובעוד כמה שנים ייתכן מאוד שדווקא הם יהיו ה־שותף האמיתי לשלום עם ישר־אל."

"נהיה כמו סין"

ה פידאיון עצמם מתחלקים כיום לשני מחנות עיקריים:

מצד אחד מתייצבים הלאומנים הפלסטי־ניים, שאינם מבקשים אלא את שיחרור פלסטין. אלה בונים לממשלות הערביות, ורו־צים בעיקר ביישות פלסטינית נפרדת בעולם הערבי.

מצד שני מתייצבים הווגלים במהפכה ה־כלל־ערבית. הם רואים בפלסטינים רק חיל־חלוץ מהפכני, שתפקידו העיקרי הוא לחולל מהפכות בכל העולם הערבי, להפיל את כל המישטרים הקיימים ולכונן איחוד ערבי מהפכני. המאבק נגד ישראל נראה להם רק כעניין מישני.

למרות שהמהפכה השני הוא קור־לני מאוד, אין ספק כי המהפכה הראשון הוא החשוב. אולם באופן

תוספת רומנטיקה של מאו וצ'ה גזארה, כי מיקרה הצורך).

יש מישהו הטוען כי שמע כמו אזינו את יאסר עראפאת אומר, כי לא איכפת לו כלל שהיהודים יהיו רוב במדינה הפלסטינית ה־דמוקרטית שתקום, או שנשיא ה־מדינה יהיה יהודי. לו איכפת רק העיקרון של מדינה אחת בפלס'טין, ללא שייכות לאומית, דתית וגזעית.

תעמולה זו כובשת את השמאל האירופי, היא נעזרת בסענה כי הנה הנוער הישראלי עצמו, המיוצג עליידי קבוצת מצפן, מתקומם נגד קיום מדינת ישראל וחותר למדינה סו־ציאליסטית כוללת, בה יחיו יהודים בין ה־ערבים בשלום מהפכני.

מול תעמולה זו עומדת התעמולה הישר־אלית הרשמית הסרת־אונים, מפני שנאסר עליה להכיר בכלל בקיומם של הפלסטינים. ישראל מכירה רק במדינות הערביות הישר־נות — שאנשי השמאל האירופי, בהשפעת הפידאיון, מתחילים לכאוס גם בהן.

מי יפקד על צבא משותף?

ה תשובה הנכונה היא, כמובן, שאכן חיים בארץ שני עמים, שלכל אחד מהם זכויות משלו, אך שאינם מסוגלים להיות יחד במדינה אחת אחרי מלחמה הנמשכת מזה 90 שנה, שיצרה מישקעים נוראים של שינאה, איראמון וחשדות הדדיים.

אם נתייחס אל הרעיון ברצינות, מתעוררות מייד שאלות ה־מוכחות את אי־היכולת להגשימו. מי ישרת בצבא של המדינה המי־אוחדת? מי יפקד על הצבא? מי יחזיק בידו את המישטרה?

איך תיכון הממשלה? איך יפעל הפרלמנט? מי יחליט על מדיניות העלייה? האם יקבלו הערבים שלטון של רוב יהודי? האם יקבלו היהודים שלטון של רוב ערבי, כאשר ייחצר בעיקבות הילודה?

מובן שבמחנות הפידאיון עצמם נראה ה־רעיון אחרת לגמרי. שם מדובר על מדינה פלסטינית ערבית, מן הירדן עד הים, עם מיעוט יהודי נסבל (אולי). זה מקביל בדיוק לרעיון של ארץ־ישראל השלמה, שפירושו